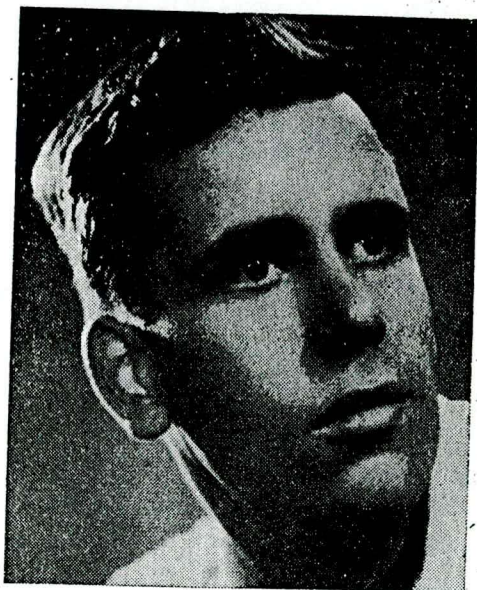

קוטזון, אורי

בן שמשון ורבקה. נולד ביום כ"ח בכסלו תרצ"ח (2.12.1937) בנס-ציונה. ההורים היו אז בהכשרה שם. בן שנתיים היה אורי כאשר הוריו עלו להתיישב בדפנה שבגליל. בהגיעו לגיל-הלימודים הראה אורי את עצמו כתלמיד מוכשר ובכיתות-ההמשך התגלה כמנהיג וכמדריך לחבריו. בסיימו את כיתה י"ב גויס לצה"ל (במארס 1956) והתייצב לסיירת-הצנחנים. עבר קורס מ"כ ולאחריו קורס-קצינים וכאשר סיים אותו בהצלחה חזר להדריך כמפקד-מחלקה בסיירת והוא אז בדרגת סגן. כאשר נסתיימה תקופת שירותו חתם לשירות-קבע למחצית שנה נוספת ואת מחציתה השנייה השלים בהדרכה בתנועה בסניף חולון; אֶתו יחד הדריכה גם. אשתו-לעתידי. תוך תקופת-שליחותו החליט המשק לשלוח את אורי ללמוד בסמינר "אורנים". את החלטת המשק קיבל אורי בהסתייגות אך מתוך משמעת להחלטותיו יצא ללימודים. במשך לימודיו באו הוא ובחירת-לבו בברית-הנישואין וקבעו את ביתם בדפנה. באותה תקופה נהרג אחיו בהיותו טייס, ואורי, בעת צרה זו, שימש משענת לבני-משפחתו. אמו ביקשה אותו לעזוב את הצנחנים אך אורי סירב בטענה כי זה מקומו. עם סיום לימודיו שב אורי הביתה וקיבל על עצמו את חינוך כיתה ט'. שנה ראשונה זו היתה קשה מאד עליו אבל הוא יכול לכל הקשיים, בהיותו אהוב על תלמידיו כי הם ראו דוגמא חיה לעצמם. בהיולד לו בנו נתן לו מאהבתו ומנפשו הרגישה; הרבה שעות-פנאי הקדיש לו, טייל אתו והקריא לו סיפורים. שנת-חיו האחרונה עברה עליו ועל משפחתו במוסד החינוכי במגדיאל, שגם בו התגלתה אישיותו המחנכת והמדריכה. ביחסו הלבבי והאבהי לעולים החדשים הצעירים, באמונתו באדם ובערכיו ובאהבתו את המדינה קנה את לב כולם והשפעת אישיותו עליהם היתה גדולה. מפעם לפעם יצא לשירות-מילואים וגם לפני מלחמת ששת הימים נקרא לדגל, וביום השני לקרבותיה, הוא כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967) נפל אורי בקרב שנערך ליד שער האריות בירושלים העתיקה. הניח אשה ובן קטן. הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים ולאחר זמן הועבר למנוחת-עולמים במשק דפנה, ליד קבר אחיו הטייס. בקיבוץ דפנה הופיעה חוברת לזכרו. בחוברת-הזכרון "אשר נפלו במלחמה" של הקיבוץ המאוחד הועלה זכרו. בספר "מארות גברו" של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.

לא עוד ישוב אורי אל רות, אל ערן, אל החבריא שלו ב"מגדיאל".

בן השלושים, חלומותיו ושאיפותיו נמוגו במחי כדור אחד, על גשר בנחל קדרון, ליד חומותיה של ירושלים.

בן שנתיים היה, כאשר הוריו, חלוצים מליטא, עזבו את מקום הכשרתם בנס-ציונה והתנחלו בגליל העליון, בקיבוץ "דפנה". בקיבוץ זה, למרגלות החרמון, עוצבה וחושלה אישיותו. רוחו של הקיבוץ, מיזוגם של אידיאלים הומאניטריים וסוציאליים בערכי היהדות והציונות — הטביעה חותמה על צביונו האישי. כאשר עזב את הקיבוץ והיה למדריך ולמחנך ב"מגדיאל" — לא בעיר, אלא בקהילת הילדים דמות-הקיבוץ — השתקפו האידי-אלים היפים של בית אבא והמשק בנוהגו עם עצמו ועם זולתו.

ב-1959 סיים את שירותו בצבא כסגן בסיירת צנחנים, עובדה שנטה ברוב צניעותו להעלימה. הוא נשאר, כמו רוב חיילי הארץ, אזרח הנאלץ מפעם לפעם לעזוב את עיסוקיו, ללבוש מדי קרב ולצאת למלחמה, כדי שיוכל לחזור ולהמשיך בחינוך נוער, וכדי שיוכל להוסיף ולחייך לבנו השור-כב בעריסתו — בטוח ששנתו לא תוחרד. חבר נזכר: "התפארתי פעם בפני אורי על שהעלוני לדרגת סמל בצבא. אורי חייך אחד חיוכיו הרחבים וטפח על שכמי. אפילו לא שיערתי שהוא עצמו קצין היה".

כל ימיו שאף ללמוד, להשתלם ולהתקדם. כל שנות בחרותו חינך והד-ריך. צעירים נמשכו אליו, נשמעו לו, הלכו בעקבותיו, שאפו להידמות לו. שאיפתו ללמוד הוציאה אותו מגדרי הקיבוץ המרוחק ממכללות. אורי רקם תכניות ללמוד גיאוגרפיה והיסטוריה באוניברסיטה העברית בירושלים, וכבר עמד להגשים משאלת לבו. שני הנושאים הללו, ועמם הנטייה להתעניין בנעשה בעולם כולו, היו קרובים לנפשו ולהשקפת עולמו. הוא אהב את העולם הגדול ושאף להכירו. יותר מזה אהב את מרחבי הארץ

הגדולה. העזה באהבותיו היתה אהבת הגליל. היתה זו אהבה מוחשית-
ארצית, שאורי קיימה ואישרה תכופות בטיולים.

בימי המתיחות שקדמו למלחמת ששת הימים נקרא אורי להתיצב. צרר
את תרמילו, נשק לערן בן הארבע, לרותי אשתו, לחץ ידי חניכיו וחבריו
במוסד ויצא ליחידתו. תחילה אמור היה לצנוח עם חייליו אי-שם בסיני
כדי לבצע תפקיד מיוחד. הוא לא סיפר על כך לאיש. ראשית, היה זה סוד
שיש להסתירו אפילו מן הרעיה. שנית, מעולם לא אהב לדבר על תפקידיו
בצבא, אפילו לא כאשר חבריו, שידעו שהשתתף בכמה מבצעים מעניינים,
כגון גילוי רוצחיו של יאיר פלד ז"ל, מ"פ הצנחנים, הציקו לו שסיפר מחוויו
תיו. הוא, שאהב שיח-רעים, נאלם כשדובר בנושאים הקשורים בו ובפעלו.

★

בפרוץ המלחמה חיכה עם יחידתו בסביבות אשקלון כדי לצאת לפעולה,
אך התאכזב כאשר נודע, שבינתיים הספיק חיל-האוויר לעשות גם מה שהיה
מיועד עבור הסיירת שלו.

ביום השלישי בבוקר, בששה ביוני, התקשר בטלפון מירושלים, ביקש
למסור לאשתו שהכל 'בסדר'. בערב כבר לא היה בין החיים. לא רחוק
משער האריות, ממחוז-החפץ, נקפדו חייו.

למחרת הקימו חבריו גל-עד מאבנים: ענפי אורן ושברי נשק לזכר אורי
ושלשה מחבריו שנפלו על הגשר. עדיין עומדת מצבה לא שכיחה זו על
תלה — זכר לגיבורי החיל.

ערן כבר יודע שאבא איננו. אבא שהיה, שהיה מאוד בחייו של ערן —
לא ישוב הביתה. עיני הילד התמימות מכוסות עתה דוק של עצבות, שו-
אלות ותוהות להבין דבר בלתי-נתפש: אבא לא ישוב עוד.